

อัครวินัยบาปกรรมกับความล้มพันธ์ที่มนุษย์มีต่อตนเอง

กฎการรักษาตัวเอง (Self-Preservation)

นอกจากการกล่าวอ้างถึงพระเจ้าเป็นเจ้าและความเสียหายที่จะเกิดแก่สังคมหรือผู้อื่นแล้ว ยังมีการอ้างถึงความล้มพันธ์ที่มนุษย์มีต่อตนเองในรูปแบบที่แตกต่างกัน หนึ่งในจำนวนที่กล่าวห้ามการทำอัครวินัยบาปกรรมโดยยกความล้มพันธ์ที่มนุษย์มีต่อตนเองมากล่าวอย่างชัดเจน ได้แก่ นักบุญอโควนัส อโควนัสได้หยิบยกเอากฎการรักษาตัวเอง (self-preservation) อันได้แก่การต่อสู้ให้ชีวิตดำรงอยู่ต่อไปโดยหลีกเลี่ยงความตายและการไม่มีอยู่ โดยใช้กฎ-ธรรมชาตินี้เป็นพื้นฐานในการกล่าวอ้าง เขากล่าวว่า

อย่างแรก เพราะทุกสิ่งรักตัวเอง ผลของการมีอยู่ก็เพราะทุกสิ่งโดยธรรมชาติรักษาตัวเองให้มีอยู่ และต่อต้านความเสื่อมเท่าที่มันจะสามารถทำได้ การทำอัครวินัยบาปกรรมเป็นสิ่งตรงข้ามกับความ เป็นไปของธรรมชาติ และความใจบุญที่ซึ่งมนุษย์ทุกคนจะต้องรักตัวเอง ดังนั้นอัครวินัยบาปกรรมจึงเป็นบาปติดตัวไป ในฐานะที่ตรงข้ามกับกฎธรรมชาติและต่อความใจบุญ 10 (3: 203-204)

เราจะเห็นได้ว่าข้ออ้างที่ว่า "ทุกสิ่งรักษาตัวเองให้มีอยู่" นั้นถึงแม้ว่ามนุษย์มีแนวโน้มทางธรรมชาติที่จะทำให้ตัวเองมีชีวิตอยู่มากกว่าที่จะทำให้ตัวเองไม่มีชีวิตอยู่ มันก็มิได้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์มีพันธะทางจริยธรรมที่จะต้องทำตามแนวโน้มธรรมชาติที่เป็นอยู่ นักบุญอโควนัสได้พิจารณาในเรื่องนี้ราวกับว่า สิ่งที่มนุษย์ต้องกระทำหรือละเว้นไม่กระทำ (เรื่องของคุณค่า) เป็นสิ่งเดียวกับแนวโน้มทางธรรมชาติที่เป็นไป (สิ่งที่เป็นจริง) การกล่าวอ้างของนักบุญอโควนัสโดยถือว่าอัครวินัยบาปกรรม เป็นสิ่งที่ผิดปกติผิดธรรมชาติจึงไม่ใช่ให้เห็นถึงว่าอัครวินัยบาปกรรม เป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม เพราะการระบุนข้อเท็จจริงนั้นมิได้ประ เหมินคุณค่าที่จะแสดงให้เห็นว่าสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ควรกระทำหรือสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำแต่อย่างใด ริชาร์ด บี แบนด์ ได้พิจารณาข้ออ้างนี้ของนักบุญอโควนัสไว้น่าฟัง 2 ประเด็นด้วยกัน

ประเด็นแรกก็คือ แบนด์เห็นว่า การกล่าวอ้างดังกล่าวมิได้แสดงชัดเจนออกมาว่าทำไมมนุษย์ต้องมีพันธะทางจริยธรรมที่ต้องทำตามแนวโน้มที่เป็นไปของธรรมชาติ

ประเด็นที่สอง แรนค์เห็นว่าถึงความเป็นจริงจะมีอยู่ว่ามนุษย์ส่วนมากมีความรู้สึก
 แข็งแรงที่มีชีวิตอยู่ ในทำนองเดียวกันแรนค์ก็เห็นว่า คนที่ทำอัตวินิบาตกรรมก็ย่อมมีความ
 รู้สึกที่มากกว่าการรักษาชีวิต หรือทำคามแนวมัธยธรรมชาตินั้นและมันก็เป็นธรรมชาติของ
 มนุษย์เหมือนกันที่จะไม่ชอบและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดของชีวิต (23: 371) ข้อคิดของแรนค์
 อาจทำให้เราคิดไปถึงความคิดหลากหลายของคำว่า "ธรรมชาติ" ที่ก่อให้เกิดลักษณะที่เรียกว่า
 "Naturalistic Fallacy" อันเป็นความคิดที่เกิดจากการอนุมานประโยคควรจะ (ought)
 จากประโยคที่แสดงข้อเท็จจริง (is) นั่นเอง

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) นักจิตวิทยาได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์
 บางอย่างอันได้แก่ สัญชาตญาณแห่งความตาย (death instinct) ที่จะแสดงออกมาในรูปของ
 การทำลายตัวเอง (self-destruction) ในหนังสือเรื่อง The Psychopathology of
 Everyday Life ฟรอยด์พยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าธรรมชาติของมนุษย์มีทั้งหลังของชีวิต และ
 หลังแห่งความตาย เมื่อสิ่งที่เขาต้องการถูกขัดขวาง พฤติกรรมการทำลายตัวเองจะปรากฏออก
 มา ซึ่งก่อนหน้านั้นมันได้ถูกเก็บหรือซ่อนไว้ในจิตใต้สำนึก (unconscious) จากความคิดที่
 ฟรอยด์แสดงออกมานั้น หากถือว่าการทำสิ่งที่ไม่ใช่ธรรมชาติเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม เราก็ต้อง
 ยอมรับว่าอัตวินิบาตกรรมเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะการทำลายตนเองก็เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งที่
 มนุษย์มีอย่างที่ว่า "....ป่วยการที่จะคิดว่าสัญชาตญาณการทำลายตัวเองไม่มีอยู่...
 และเมื่ออัตวินิบาตกรรมปรากฏออกมา การเป็นไปของอัตวินิบาตกรรมได้แสดงออกมา เป็นเวลา
 ก่อนหน้านี้แล้วในรูปหลังที่อ่อนกว่าหรือในรูปของจิตใต้สำนึกและการเก็บกดไว้" (29: 14)
 ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่กฎการรักษาตัวเองจะเป็นเพียงพฤติกรรมเดียวที่มนุษย์แสดงออกเท่านั้น
 พฤติกรรมของมนุษย์อาจแสดงออกมาในรูปของการทำลายตัวเองก็ได้

ข้ออ้างที่นักบุญอโควนัสนำมากล่าวอ้างจึงยังนับว่ามีปัญหาอยู่ ถึงแม้เราจะยอมรับว่า
 การไม่ทำตามหรือขัดขืนธรรมชาติที่เป็นไปเป็นสิ่งผิดจริยธรรมก็ตาม เพราะความไม่ชัดเจน
 ของคำว่าธรรมชาติ และปัญหาอีกประการหนึ่งก็คือ มันมีการกระทำหลายอย่างด้วยกันที่ผิด
 ธรรมชาติที่จะเป็นไป แต่เราก็ถือว่าเป็นเรื่องถูกต้องและสมควรเหมือนอย่างที่คุณีร์ สุก
 กล่าวไว้ว่า "ดังนั้นความกล้าหาญ การเสียสละ ความพอดีพอควร และสิ่งที่ดีอื่น ๆ ซึ่งเราไม่ค่อย
 พบเห็นบ่อยนักและ เป็นสิ่งที่คนทั่วไปยอมรับว่าเป็นอุดมคติทางจริยธรรมก็จะกลายเป็นเรื่องผิดปกติก
 ไปด้วย" (27: 46)

กฎการรักตัวเอง (Self-Love)

ความคิดที่คล้ายกันนี้มีปรากฏในงานเขียนของคานท์ ซึ่งสำหรับคานท์นั้นให้ความสำคัญในเรื่องนี้อย่างมาก คานท์ได้กล่าวเกี่ยวกับอัครวินัยบาตกรรมในงานเขียนของเขาหลายครั้งด้วยกัน ในงานเขียนทางจริยศาสตร์ 4 เล่มของเขาปรากฏว่ามีการอภิเษงเรื่องอัครวินัยบาตกรรมถึง 6 ครั้งด้วยกัน ในหนังสือเรื่อง Fundamental Principles of the Metaphysics of Ethics คานท์ได้กล่าวถึงอัครวินัยบาตกรรมที่มีลักษณะ คล้ายกับข้ออ้างที่นักบุญอโควินัสกล่าว โดยการหยิบยกเรื่องความรักตัวเอง (self-love) มากกล่าว คานท์กล่าวว่า

มนุษย์อาจไปสู่ความสิ้นหวังด้วยอับโชคอัน เป็นเหตุให้เขา เบื่อหน่ายชีวิต แต่ก็ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ทำให้เขามองตัวเองได้ว่ามันขัดกับหน้าที่ที่มีต่อตนเองหรือ เป้าที่จะทำอัครวินัยบาตกรรม...หลักความประพฤติก็นอกจากการรักตัวเองมันอาจจะทำให้ชีวิตสิ้นลง ถ้าช่วงเวลาที่มีชีวิตคือไปนำมาซึ่งสิ่งชั่วร้ายมากกว่าความน่าพึงพอใจ เราต้องถามว่ากฎการรักตัวเองนี้สามารถกลายเป็นกฎธรรมชาติได้ไหม เราจะเห็นได้ทันทีว่าระบบธรรมชาติซึ่งรวมเอากฎที่ให้ทำลายชีวิตอันเกิดจากความรูสึก ซึ่งถูกกำหนดมาให้มนุษย์ดำรงรักษาชีวิตตัวเองไว้ย่อมเป็นระบบที่มีความขัดแย้งในตัวเอง และดังนั้นจึงไม่สามารถเป็นระบบธรรมชาติได้ (30: 29)

สำหรับความคิดของคานท์นั้น ทุกการกระทำต้องมีหลักความประพฤติ (maxim) จากคำกล่าวที่มีเกี่ยวกับการรักตัวเองนั้น อาจนำมาซึ่งการทำชีวิตให้สิ้นลง ถ้าช่วงเวลาที่มีชีวิตอยู่ต่อไปนำมาซึ่งสิ่งชั่วร้ายมากกว่าความน่าพึงพอใจ ซึ่งเราสามารถเขียนแยกแยะออกมาให้ชัดเจนได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

M ก. เมื่อการมีชีวิตอยู่จะนำมาซึ่งความเจ็บปวดมากกว่าความน่าพึงพอใจ มันจะทำอัครวินัยบาตกรรมอันเป็นผลเนื่องมาจากการรักตัวเอง

ซึ่งเราสามารถทำให้อยู่ในรูปทั่วไปของหลักความประพฤติได้

GM ก. เมื่อการมีชีวิตอยู่จะทำให้ทุกคนมีความเจ็บปวดมากกว่าความน่าพึงพอใจ เขาจะทำอัครวินัยบาตกรรมอันเป็นผลมาจากการรักตัวเอง

สำหรับคานท์แล้ว เชื่อว่าอัครวินัยบาตกรรม เป็นสิ่งที่ผิด เขาจึงพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่า หลักจริยศาสตร์อันได้แก่คำสั่งแบบเค็ดชาด (Categorical Imperative) สามารถพิสูจน์ได้ว่า M ก. นั้นผิดจริง โดยพยายามแสดงให้เห็นว่า GM ก. นั้น ไม่สามารถเป็นกฎธรรมชาติสากลได้ ซึ่งเราสามารถเขียนเป็นข้ออ้างได้ดังนี้

1. GMก. ไม่สามารถเป็นกฎธรรมชาติได้
2. ถ้า GMก. ไม่สามารถเป็นกฎธรรมชาติได้แล้ว ผู้กระทำ Mk. ไม่สามารถทำให้ GMก. กลายเป็นกฎธรรมชาติ
3. Mk. เป็นสิ่งที่ถูกจริยธรรม ถ้าหรือเพียงแต่ผู้กระทำ Mk. สามารถทำให้ GMก. เป็นกฎธรรมชาติ
4. ดังนั้น Mk. เป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม

ถ้าสมมุติฐานของข้ออ้างเป็นจริง การอ้างในท่อนองนี้ก็ดูสมเหตุสมผล แต่เมื่อพิจารณาข้ออ้างในข้อที่ 1 เราจะพบปัญหา เพราะสมมุติฐานของค่าน้ำเกี่ยวกับการรักตัวเองเป็นตัวกระตุ้นให้เรายืดอายุให้ยาวนานออกไป และค่าน้ำเห็นว่าไม่มีทางเลือกที่การรักตัวเองนี้จะนำไปสู่การทำลายตัวเองได้ ความคิดที่ค่าน้ำมีนี้ทำให้เกิดความไม่ชัดเจนขึ้น 2 ประการด้วยกัน ประการแรกก็คือ ความไม่ชัดเจนว่าทำไมการรักตัวเองจึงมีหน้าที่แค่เพียงกระตุ้นให้เราใช้ชีวิตอยู่ต่อไปอย่างเดียว ไม่สามารถมีหน้าที่อย่างอื่นได้ ประการที่สองก็คือ มันเป็นการยากมากที่จะเห็นได้ว่าทำไมการรักตัวเองไม่สามารถทำให้เกิดหน้าที่ 2 อย่างที่ตรงกันข้ามได้ ซึ่งบางทีการรักตัวเองกระตุ้นให้เราใช้ชีวิตอยู่เมื่อการมีชีวิตอยู่นำมาซึ่งความนำพึงพอใจ แต่กระตุ้นให้เราหยุดการมีชีวิตเมื่อชีวิตไม่นำมาซึ่งประโยชน์อีกต่อไป ทำไมจึงเกิดกรณีนี้ไม่ได้ เดวิด รอสส์ ได้พูดในเรื่องนี้ไว้ว่า "ค่าน้ำพยายามที่สร้างความผิดของอัตวินิบาตกรรมบนแบบของการขัดแย้งในตัวของมันเอง แต่ที่ใดเล่าเป็นการขัดแย้งถ้าการรักตัวเอง (ความปรารถนาที่หาความสุขและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด) ชัยให้เราปรับปรุงสถานการณืถ้าสามารถทำได้ ชัยให้มนุษย์จบชีวิตของตัวเองเมื่อมันไม่สามารถทำให้สถานการณ์ดีขึ้น" (27: 85) สำหรับรอสส์แล้วความรักในตัวเองก็คือ ความปรารถนาที่จะแสวงหาความสุขและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด และเนื่องจากชีวิตมีทั้งสุขและทุกข์ ในกรณีที่มีชีวิตมีแต่ความทุกข์การรักตัวเองอาจนำมาซึ่งการทำอัตวินิบาตกรรมได้

สำหรับค่าน้ำการกระทำที่ถูกก็คือ การกระทำที่เกิดจากเจตนาดี และการกระทำที่เกิดจากเจตนาที่ผิดก็คือ การกระทำที่เกิดจากการสำนึกในหน้าที่ การกระทำที่เกิดจากหน้าที่ก็คือ การกระทำที่เกิดจากเหตุผล การกระทำที่ตั้งอยู่บนเหตุผลก็คือ การกระทำที่เกิดจากกฎศีลธรรม ซึ่งกฎศีลธรรมนี้เป็นคำสั่งที่เด็ดขาด (Categorical Imperative) มิใช่คำสั่งมีเงื่อนไข (Hypothetical Imperative) สิ่งนี้นักปรัชญาพากันไขข้ออ้างดังกล่าวนี้เป็นผล เนื่องมาจากการอ้างถึงความรู้สึก ซึ่งดูเหมือนว่าค่าน้ำจะไม่มีเหตุผลเอาเสียเลยที่จะคิดว่าการรักตัวเองไม่

สามารถนำมาซึ่งผลที่ตรงกันข้ามได้ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าดี (อันได้แก่ความพึงพอใจ) แล้วการรักตัวเองควรนำมาซึ่งการรักษาชีวิต ถ้าไม่ดี (อันได้แก่ความเจ็บปวด) แล้วมันควรจะนำมาซึ่งการทำลายตัวเองไม่ได้ ในเรื่องนี้คานท์ไม่ได้ชี้ชัดให้เห็นถึงความขัดแย้งในตัวของมันเองออกมาอย่างชัดเจนว่า ทำไมการรักตัวเองอันจะทำให้คนต่อสู้ที่จะมีชีวิตอยู่บางเวลาก็นำมาซึ่งความตายนั้น เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน

หน้าที่ที่มีต่อตนเอง (Duty to Oneself)

อย่างที่กล่าวมาแล้วว่า การกระทำที่ถูกต้องทางจริยธรรมของคานท์ก็คือการทำตามคำสั่งเด็ดขาด คานท์ได้กล่าวถึงการห้ามการทำอัครวินัยากรรมในหนังสือเรื่อง Fundamental Principles of the Metaphysics of Ethics ซึ่งมีลักษณะที่ชัดเจนกว่าการหิบบกการรักตัวเองมากแล้ว คานท์ได้พิจารณาถึงหน้าที่ที่เรามีต่อตัวเอง (Duty to Oneself) ซึ่งคานท์ถือว่าหากมนุษย์ผู้ใดล้มเหลวที่จะกระทำหน้าที่ที่มีต่อตัวเองแล้วละก็ เขาจะเสียคุณค่าอย่างสมบูรณ์ในขณะที่ที่มนุษย์ที่ล้มเหลวที่จะกระทำหน้าที่ต่อผู้อื่นเสียคุณค่าเพียงความล้มพันธ์ คานท์ได้กล่าวห้ามการทำอัครวินัยากรรมโดยคำสั่งถึงหน้าที่ที่เรามีต่อตนเองว่า

ประการแรก ภายใต้หน้าที่ที่จำเป็นต่อตนเอง ใครตั้งใจทำอัครวินัยากรรมจะต้องถามตัวเองว่า การกระทำของเขาสามารถเข้าได้กับความคิดของมนุษยชาติในฐานะที่เป็นจุดหมายในตัวมันเอง ถ้าเขาทำลายตัวเองเอง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่เจ็บปวด เขาใช้คนเป็นเครื่องมือเพื่อรักษาไว้ซึ่งสถานการณ์ที่ทนได้จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต แต่มนุษย์มิใช่สิ่งของที่จะสามารถใช้เป็นเพียงเครื่องมือ แต่ตัวเขาต้องได้รับการพิจารณาว่าเป็นจุดหมายในตัวเอง ไม่ว่าเขากระทำสิ่งใดก็ตาม (30 : 56-57)

จากที่คานท์กล่าวเราจะเห็นว่าคำว่า "หน้าที่" เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สำหรับคานท์แล้วการทำคามหน้าที่ก็คือ การทำตามเหตุผลโดยที่มนุษย์เรานั้นมีแรง 2 แรงที่ผลักดันให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างแรกคืออารมณ์ ความรู้สึก และความปรารถนา อย่างหลังคือ เหตุผลซึ่งการกระทำที่เกิดจากอย่างแรกนั้นเราไม่ถือเป็นหน้าที่ แต่การกระทำที่เกิดจากอย่างหลังเราถือเป็นหน้าที่ คานท์เห็นว่ามนุษย์ที่ล่องละเมิดหน้าที่ที่มีต่อตัวเองแล้วจะไม่หลงเหลือคุณค่าภายในไว้เลย ข้ออ้างที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่นี้มีลักษณะที่น่าเชื่อถือกว่าข้ออ้างที่เกี่ยวข้องกับการรักตัวเอง สิ่งที่คานท์พยายามที่จะแสดงออกก็คือ ชนิดของจุดหมาย (End) สองอย่างด้วยกัน อย่างแรกก็คือ จุดหมายแบบปรากฏการณ์ (Phenomenal end) เช่นในกรณีการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดหรือความเสื่อมเกียรติ

เป็นเงื่อนไขหรือขุดง่ายก็คือ มัน เป็นผลมาจากอารมณ์และความรู้สึก อย่างที่สองคือ จุดหมาย ในตัวเอง (Noumenal end) ซึ่งเป็นเพียงจุดหมายที่ตัวมันเองไม่สามารถลดทอนไปสู่สิ่งอื่นได้ สำหรับค่าน้ำหนักที่มีต่อตนเองก็คือ ทำตัวเองให้อยู่ในฐานะที่เป็นจุดหมายในตัวเอง มิใช่ทำตัวเอง เป็นเครื่องมือที่จะไปสู่อะไรบางอย่าง ซึ่งค่าน้ำหนักได้พยายามที่จะแยกแยะลักษณะดังกล่าวออกมา ให้เห็นอย่างชัดเจน ค่าน้ำหนักเห็นว่ามนุษย์บนโลกมีสองสิ่งนี้อยู่ในตัว ในกรณีของการทำตัวให้เป็น เครื่องมือนั้นก็ เนื่องจากแรงกระตุ้นมาจากความปรารถนาภายนอก และในกรณีเป็นจุดหมาย ในตัวเองนั้น เขากระทำอย่างอิสระ ในกรณีของอัตวินิบาตกรรมนั้นการรักตัวเองจะเป็นเงื่อนไข ของการรักษาไว้ซึ่งชีวิต มนุษย์ในฐานะ เป็นจุดหมายในตัวเอง เป็นพื้นฐานของการกระทำ ในกรณี ของการกระทำที่ผิดจริยธรรม หรือการดั่งกฎที่ไม่ถูกต้องทางศีลธรรม เขาได้ขจัดความเป็น เป้าหมายในตัวเองไปสู่ความเป็นเครื่องมือในช่วงเวลาที่เขากระทำ ยกตัวอย่าง ถ้าใครสักคน คัดลึงใจหลอกหลวงเพื่อนหรือผู้อื่น เขาได้ขจัดตัวเองในลักษณะ เป็นจุดหมายในตัวเองออกไปใน ช่วงเวลาที่เขาหลอกหลวงเพื่อน สำหรับค่าน้ำหนักแล้วอัตวินิบาตกรรมจึงเป็นการทำลายคนอันจะสร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตและจริยธรรม ดังนั้นบุคคลที่กระทำอัตวินิบาตกรรมทำลายเงื่อนไขของ จริยธรรมซึ่งค่าน้ำหนักกล่าวอยู่เสมอว่า การทำลายสิ่งที่เป็นจริยธรรมในตัว เขาเองเท่ากับ เป็นการ ลบความมีอยู่ของจริยธรรมในตัวมัน เองออกไปจากโลก

ความคิดที่ค่าน้ำหนักแสดงออกมามีหลายคนที่ไม่เห็นด้วยและอีกหลายคนที่ไม่เห็นด้วย ผู้ที่ไม่ เห็นด้วยมักจะโจมตีค่าน้ำหนักในประเด็นที่ว่า หลักจริยธรรมของเขา เมื่อนำไปตัดสินปัญหาความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้นระหว่างผลประโยชน์ของสังคมและประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งทั้งสังคมและบุคคลต่างก็มีจุดจบ ในตัวของมันเอง จึงเป็นไปในทำนองที่ว่า ถ้าประโยชน์ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียหายให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายที่เสียหายจะลดตัวเองเป็นแต่เครื่องมือซึ่งเป็น เรื่องที่ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะบุคคลด้วยแล้ว ต้องมีหน้าที่ต่อตนเองที่ต้องเป็น เป้าหมายในตัวเอง เดวิด รอสส์ ได้ให้ความเห็นว่ามันเป็นทางตัน สำหรับค่าน้ำหนัก ในงานวิจารณ์ของเขาที่มีต่อค่าน้ำหนัก มีข้อความตอนหนึ่งว่า

เราจะ เห็นได้ว่ามันเป็นทางตัน การทดสอบความเป็นสากลที่นำไปใช้ในระดับนามธรรม ระดับหนึ่งคำทวนการกระทำอย่างหนึ่ง แต่เมื่อนำไปใช้กับระดับอื่นของนามธรรมกลับให้ เหตุผลสนับสนุนการกระทำอย่าง เดียวกันนั้น มันจึงมิได้ให้เกณฑ์ตัดสินความถูกต้องของ หลักความประพฤดีและความถูกต้องของการกระทำอย่างสอดคล้องกับหลักความประพฤตินั้น

(31 : 123)

หลักจริยธรรมของค่านิยมในสายธารออสส์นั้น เป็นหลักจริยธรรมที่มีการแนะนำในการตัดสินใจน้อยเกินไป เนื่องจากไม่ให้ความสำคัญในการประยุกต์ใช้จึงไม่สามารถให้คำตอบต่อความขัดแย้งระหว่างจริยธรรมหนึ่งและอื่น ๆ ได้ ความกำกวมไม่ชัดเจนนี้เอง ผู้ที่เป็นสาวกศิษย์ของค่านิยมต่างพยายามที่แก้ปัญหาเหล่านี้ ซึ่งรวมทั้งผู้ที่สนใจงานของค่านิยมก็พยายามให้คำตอบที่แตกต่างกันออกไป เฮเกล (Hegel) ตอบคำถามนี้โดยยกความสำคัญให้แก่สังคมที่มีเหนือบุคคล ในกรณีที่เกิดความขัดแย้งดังกล่าวนี้ ในทางตรงกันข้ามผู้ที่วิเคราะห้ค่านิยมในลักษณะที่ให้ความสำคัญต่อบัจเจกชน ตัวอย่างเช่น มาติน บูเบอร์, จาสเปอร์ และชาร์ดเองยกให้บัจเจกชน เหนือกว่าสังคมในกรณีที่เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างบัจเจกชนกับสังคม

นอกจากการพิจารณาความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อตนเอง ในแง่ที่คัดค้านการทำอัตวินิบาตกรรมแล้ว ก็ยังมีแนวความคิดที่สนับสนุนการทำอัตวินิบาตกรรมบนความสัมพันธ์ที่เขามีต่อตนเองด้วย ซึ่งแนวความคิดในทำนองนี้มีปรากฏตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ สำนักทางปรัชญาที่สนับสนุนความคิดดังกล่าวนี้ได้แก่ อีพิคคิวรัส (Epicurus) และสำนักสโตอิก (Stoics) ซึ่งทั้งสองสำนักมีสมมุติฐานการยอมรับอัตวินิบาตกรรมบนสิทธิที่เขามีต่อตนเอง (Right)

พวกอีพิคคิวเรียนั้น เราถือว่าเป็นพวกสุขนิยมมีความเชื่อพื้นฐานที่ว่าสสารเป็นจริงเพียงอย่างเดียว จิตหรือวิญญาณมนุษย์นั้นก็คือสสารมีการแตกดับ เมื่อมนุษย์ตายแล้วร่างกายก็เน่าเปื่อยไม่มีอะไรหลงเหลือ ไม่มีโลกหน้าที่มนุษย์จะต้องได้รับการพิจารณารางวัลและการลงโทษ ดังนั้นขณะที่มีชีวิตอยู่ เราควรแสวงหาความสุขให้มากที่สุด จริยศาสตร์ของอีพิคคิวเรียนก็คือ วิธีที่จะยังความสุขให้มากที่สุดและยังความทุกข์ให้เกิดน้อยที่สุด ชีวิตจะมีอยู่ต่อไปตรามเท่าที่มันยังมีความสุข แต่เมื่อวันใดก็ตามความหวังที่จะมีความสุขนั้นหมดลงประตูแห่งความตายก็จะเปิดรอรับเราอยู่ ลูครีตัส (Lucretius) หนึ่งในบรรดาอีพิคคิวรัสซึ่งทำอัตวินิบาตกรรมได้แสดงทัศนะไว้ว่า "ถ้าวันใดปรากฏว่าชีวิตเติบโตด้วยความน่าเบื่อหน่าย สิ่งที่เหลืออยู่ก็คือการรินสุราเพื่อความตายและการไม่พูดไม่เกิด" (32 : 31) การทำอัตวินิบาตกรรมสำหรับพวกอีพิคคิวเรียนจึงมิใช่สิ่งที่ผิดจริยธรรมแต่อย่างใด แต่เป็นสิทธิของบุคคลที่จะกระทำอัตวินิบาตกรรม เมื่อเห็นว่าการมีชีวิตอยู่นั้นเต็มไปด้วยความทุกข์ปราศจากความสุข

สำหรับพวกสโตอิกนั้นยอมรับสิทธิของบัจเจกชนที่จะทำอัตวินิบาตกรรม เมื่อเขาปรารถนา มัน ซีนิคา (Seneca) หนึ่งในจำนวนสโตอิกได้แสดงทัศนะที่เกี่ยวกับอัตวินิบาตกรรมและสิทธิที่เขาพึงมีต่อตัวเขาเองว่า "ในฐานะที่ฉันเลือกเรือที่จะแล่นไปและบ้านที่จะอยู่อาศัย ดังนั้นฉันจะเลือก

ความตายโดยการละทิ้งชีวิตซึ่งไม่มีอะไรมากไปกว่าความตายที่เรากระทำอันเนื่องมาจากความต้องการของเรา" (32 : 31) สำหรับพวกสโตอิกแล้ว เป็นการถูกต้องที่จะเลือกความตายแทนที่จะเห็นความเสื่อมและโรคร้ายที่มีต่อเรา สโตอิกถือว่าอัตวินิบาตกรรม เป็นสิ่งที่ถูกต้องทางจริยธรรม อันเป็นผลมาจากการที่พวกสโตอิกนี้ให้ความสำคัญแก่จิต (soul) มากกว่าร่างกาย (body) ร่างกายนั้นมึหน้าที่จะต้องตอบสนองความต้องการของจิต และจิตก็เป็นสิ่งที่ไม่ตาย (immortal) ดังนั้นหลักความประพฤติกของสโตอิกร่างกายจึงมีอยู่ในฐานะคนรับใช้ของจิต เมื่อมันมีประโยชน์ต่อจิตมันก็ควรเก็บเอาไว้ อย่างไรก็ตาม เมื่อมันไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปแล้วมันก็ควรละทิ้ง เหมือนกับเราบอกเลิกจ้างคนใช้อีกต่อไป อัตวินิบาตกรรมของพวกสโตอิกก็คือ การถอดถอนจิตออกจากร่างกายนั่นเอง ความคิดทางด้านจริยศาสตร์ที่สโตอิกมีนั้นแตกต่างแบบตรงกันข้ามกับอิพิคตีสเลยก็ว่าได้ เพราะพวกสโตอิกนั้น เราถือได้ว่าเป็นพวกวิตินิยมโดยปฏิเสธความสุข เห็นว่าความสุขมิใช่สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต ในขณะที่อิพิคตีสนั้นถือว่าความสุขนั้น เป็นที่สุดแล้ว

สโตอิกกล่าวว่าอัตวินิบาตกรรม เป็นความตายอย่างสงบของปราชญ์ เขาจากโลกนี้ไปราวกับว่าเขาต้องละทิ้งห้องที่เต็มไปด้วยควันไปสู่ห้องอื่น เพราะว่ามันไม่ทำให้เขาพึงพอใจอีกต่อไปแล้ว เขาจากโลกนี้ไปมิใช่ เพราะว่าเขาไม่มีความสุขในโลกนี้อีกต่อไป แต่เพราะว่าเขาดูหมิ่นมัน (20: 152-153)

ค่านั้เห็นว่าสิ่งที่สโตอิกยอมให้กระทำอัตวินิบาตกรรม ได้นั้นมีพื้นฐานอยู่บนความคิดที่ว่ามนุษย์ไม่สามารถทำร้ายตัวเองได้ ค่านั้เห็นว่าความ เข้มแข็งของจิตอันได้แก่ความไม่กลัวความตาย และการรู้ว่าจะได้สิ่งที่มีคุณค่ามากกว่าชีวิตไม่น่าจะ เป็นแรงกระตุ้นที่มากพอที่จะทำให้เขาทำลายชีวิตหรือถอดถอนตัวเองออกจากชีวิต ค่านั้ถือว่ามนุษย์ เป็นสิ่งที่มีจริยธรรมการทำลายตัวเอง เท่ากับเป็นการทำลายความมื่ออยู่ของจริยธรรมนั้นเอง

การพิจารณาอัตวินิบาตกรรมบนความสัมพันธ์ที่มีมนุษย์มีต่อตนเองนั้น เราจะเห็นลักษณะที่ตรงกันข้ามอย่างเห็นได้ชัดระหว่างฝ่ายที่เห็นด้วยและฝ่ายไม่เห็นด้วย ซึ่งข้ออ้างที่แต่ละฝ่ายยกมา กล่าวอ้างต่างยืนอยู่บนพื้นฐานความคิดของตัวเองซึ่งต่างก็มีข้อที่โต้แย้งได้ หากเรายอมรับว่าอัตวินิบาตกรรม เป็นสิ่งที่ผิดทุกกรณีไป เราก็ยากที่จะตอบคำถามในหลายกรณีของอัตวินิบาตกรรม ยกตัวอย่างเช่น ทหารที่ออกรบแล้วถูกจับได้และ เขาก็เป็นผู้กำความลับสูงสุดทางการทหารไว้ เขารู้ว่าหากโดนทรมาน เขาต้อง เปิดเผยความลับอย่างแน่นอน และการเปิดเผยความลับนั้นนำมาซึ่ง

ความเสียหายอย่างใหญ่หลวงแก่ประเทศชาติของเขา เขาเลยเลือกที่จะกระทำอัตวินิบาตกรรม แต่หากเรายอมรับในเรื่องที่ว่าอัตวินิบาตกรรม เป็นสิ่งที่สมควรกระทำมันก็คงไม่มีใครพูดได้อย่าง ชัด เจนว่า มัน เป็นการถูกต้องทางจริยธรรมที่นักบินจะทำอัตวินิบาตกรรม ในขณะที่เขาควบคุม เครื่องบินที่บรรทุกคนเต็มที่นั่งเหนือมหาสมุทร มีนักปรัชญาหลายท่านที่เดิยวที่พยายามที่จะประนี- ประนอมความคิดทั้งสองเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นการยอมรับอัตวินิบาตกรรมในบางโอกาสในบางกรณี- เพลได้ในความคิดทั่วไปแล้วห้ามการกระทำอัตวินิบาตกรรมแต่ก็ยอมรับ ในบางกรณี เช่น ในกรณี การเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายที่ไม่อาจรักษาให้หายได้ และความละเอียดที่ไม่สามารถทนทานได้

อลัน โดนาแกน (Alan Donagan) ซึ่งถือได้ว่าเป็นทวนิยมค้านที่โต้พยายามอธิบายความคิด ของค้ำท์และเห็นว่าในบางโอกาสนั้นอัตวินิบาตกรรม เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ เช่น ในกรณีซึ่ง เขาทำ อัตวินิบาตกรรม เพื่อหลีกเลี่ยงความทรมานที่ไม่สามารถทนทานได้ หรือชีวิตที่ไม่เหมาะสมที่จะเป็น สิ่งที่มี เหตุผล อัตวินิบาตกรรมจึงเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ในกรณีการรักษาชีวิตผู้อื่น และการหลีกเลี่ยงจาก การทำให้คุณสมบัตินี้ความเป็นมนุษย์หมดไป (dehumanization) (33: 78) โทมัส อี ฮิลล์ (Thomas E. Hill) ได้พูดถึงอัตวินิบาตกรรมในบางกรณีที่ยอมรับได้ไว้ 3 กรณี อันได้แก่

1. อัตวินิบาตกรรม เพื่อหลีกเลี่ยงโรคร้ายที่รักษาไม่หาย ซึ่งการมีชีวิตอยู่สร้างความ ทรมานแก่ผู้ป่วย (เพลได้ยอมรับในประเด็นนี้)
2. อัตวินิบาตกรรม เมื่อชีวิตมนุษย์ไม่สามารถเป็นต่อไปได้อีก ยกตัวอย่างเช่น โรคร้าย ทำให้เราหมดสภาพความเป็นมนุษย์มีชีวิตไม่แตกต่างจากพืชหรือสัตว์ชั้นต่ำ (อลัน โดนาแกน ยอมรับ ในประเด็นนี้ เพราะ เป็นการทำให้คุณสมบัตินี้ความเป็นมนุษย์หมดไป)
3. อัตวินิบาตกรรมที่มีพื้นฐานจากความเชื่อในจริยธรรมของตน อัตวินิบาตกรรมอาจ เป็นที่ยอมรับได้โดยแรงกระตุ้นของหลักจริยธรรม หลักจริยธรรมที่พิจารณาถึงผู้อื่น ตัวอย่างได้แก่ การช่วยเหลือชีวิตผู้อื่นหรือการพยายามป้องกันสงครามที่จะเกิดขึ้น ซึ่งการกระทำนี้เป็นผลมาจาก แรงกระตุ้นทางจริยธรรมซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับพันธะที่เรามีต่อคนอื่น ๆ หรือความพาสึกของผู้อื่น (34 : 44-45)